

Začarované stáje

MĚSÍČNÍ KRÁLÍČEK

NAPSAL AUTOR NEW YORK TIMES BESTSELLERŮ
JONATHAN AUXIER

ILUSTROVALA
OLGA DEMIDOVA

bambóok

bambook

Začarované stáje

MĚSÍČNÍ KRÁLÍČEK

NAPSAL
JONATHAN AUXIER

ILUSTROVALA
OLGA DEMIDOVA

Jonathan Auxier

ZAČAROVANÉ STÁJE
MĚSÍČNÍ KRÁLÍČEK

Ilustrace Olga Demidova

Přeloženo z anglického originálu *The Fabled Stables – Willa the Wisp* vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Amulet Books v New Yorku
Text Copyright © Jonathan Auxier, 2020
Illustrations © Olga Demidova, 2020
Translation © Eva Kadlecová, 2022

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook
Ú Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 8435. publikaci

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Úprava obálky a sazba TypoText
První vydání, Praha 2022
Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2022

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-4802-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-3452-6 (print)

✧ VĚNOVÁNO PENELOPE, ✧
✧ MATILDĚ A HAZEL ✧

*Oděna v hávu chlapce ke chlapecké práci
dychtivě svírá rýč, však stejně tak
opřena o laskavé koleno se ztrácí
v příběhu, co jí vylíčí tak rád.*

– Lewis Carroll

NA SAMÉM VRCHOLKU SVĚTA LEŽEL OSTROV.

A v srdci toho ostrova bydlel kluk jménem Ogí.

Každý je v něčem dobrý. A Ogí uměl dobře pečovat o zvířátka. Kam přišel, tam želvy vystrkovaly hlavy z krunýřů, ptáčci hopkali blíž a žížaly vylézaly ze země.

Ogí byl stejný jako většina dětí, až na jednu věc.
Měl totiž práci.

Práce bývá většinou nudná, dospělácká věc,
ale ta Ogího byla docela jiná.

Ogí pracoval v Začarovaných stájích!

Začarované stáje vypadaly zvenčí velmi malé,
zato uvnitř...

Ve stájích žila stvoření, jediná svého druhu.
Některá byla kouzelná. Jiná byla tajuplná.
Anebo byla prostě *divná*.

Ogí pochodoval mezi stáji a prozpěvoval si:
„Pojďte, malí! Pojďte, velcí! Pojďte na snídani všeci!“
A hladová smečka mu pelášila vstříc.

Zvířátka dovedou být pěkně
vybíravá. Naštěstí měl Ogí
kouzelný Roh hojnosti, do kterého
stačilo sáhnout a vytáhnout
přesně tu pochoutku, kterou
každé ze zvířat milovalo nejvíc.

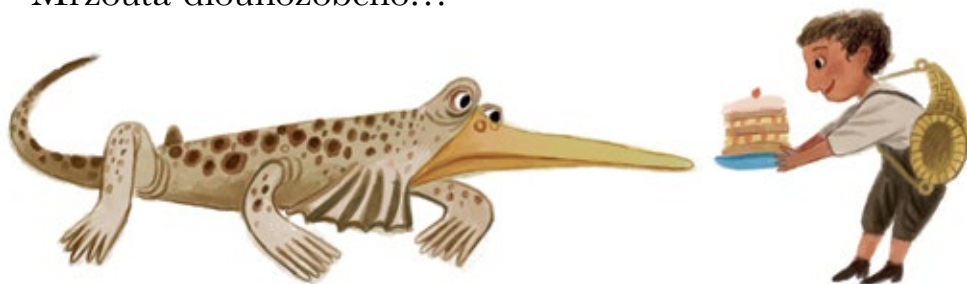
Nakrmil Hrochomyš...

Křobotnici...

Mrzouta dlouhozobého...

i Zívající propast...

Ogí svá podivuhodná zvířátka miloval a na oplátku ona milovala jeho. (Což některým z nich nebránilo v tom, aby se ho pokusila sežrat.) Ale stejně jako všechna tato stvoření byl i Ogí jediný svého druhu.

Byl totiž jediný kluk na ostrově.

A i ta nejlepší práce na světě dovede být krušná, když nemáte žádného kamaráda.

„Nemyslíš, že se Bubulka někdy cítí osamělá?“
zeptal se Ogí.

„A jestli cítí, tak co?“ zamumlal Fen. „Aspoň ji
nikdo nepohodil na hromadu hnoje.“

Fen byl taky jediný svého druhu. Byl to Mluvící klacek z bažin. Dovedl se proměnit v jakýkoli nástroj, který Ogí zrovna potřeboval k práci. Právě teď ho používal jako hrábě.

„Co kdybychom my dva byli kamarádi?“ navrhl Ogí. Fen protočil oči. „To radši zkusím štěstí s tím hnojem.“

NASTAL ČAS NA RAMBAJZ. Ogí otevřel vrátka stájí dokořán. „Z větví, vody, světla, stínu, vraťte se všichni na svačinu!“

A zvířátka v tu ránu klusala a klouzala se a pleskala sebou a třepotala se po celém ostrově. Začarované stáje nebyly nikdy zavřené. Zvířátka si mohla bloumat, kudy se jim zachtělo. Na ostrově nebyly klece, vodítka ani obojky.

A zatímco zvířátka spokojeně dělala rambajz,
Ogí se vydal navštívit do Pletichárny paní Luntovou.
Třeba si s ním bude hrát ona.

„Ahoj Ogí!“ zavolala na něj paní Luntová
se srdečným úsměvem. Takovým, který člověka
nutí usmívat se taky.

Ogí se posadil vedle ní. „Budete mi vyprávět o jednom z vašich tetování?“ Ogí si byl docela jistý, že paní Luntová bývala pirátka. Ale nikdy se mu k tomu nepřiznala.

„Je mi líto, ale teď to nepůjde,“ odpověděla a utáhla zuby uzal. „Zrovna vyrábím žebřík pro profesora Koláčka. Potřebuje ho mít hotový, než vyjde měsíc.“